



## EL DAVANTAL de PERE CALDERS

# 1992

La ciutat encara viu sota l'eufòria d'haver estat designada com a seu dels Jocs Olímpics de l'any 1992. No serà fàcil de recobrar els sentits...

A mi em passa que no estic tan content com es veu que caldria. No ho sé, no ho veig clar. Potser hi contribueix el fet que l'any 1992 (suposant que jo hi arribi, que ja és suposar) tindrè l'avançada edat de vuitanta anys i em fa l'efecte que els esforços físics de la joventut d'aleshores més aviat em depressiran l'ànim, per culpa de comparances nostàlgiques.

O potser és que m'aclapara l'acumulació d'esdeveniments en perspectiva, ja que el 1992 se celebraran els Jocs Olímpics, l'Olimpiada Cultural, el 500 aniversari de l'anomenat descobriment d'Amèrica, l'«Expo 92» de Sevilla (sota el signe de la *Hispanidad*) i alguna altra festa simbiòtica que resultarà inevitable.

Tinc por que no ens empatxem davant una taula parada amb menjars que no formen part de la dieta més convenient per a la nostra salut col·lectiva. És clar que és previsible, d'entrada, una circumstància que treurà preocupació als qui ara lamenten una crisi perillosa de la demografia catalana. Les obres que cal emprendre tot seguit, és probable que ens tornin a aportar una allau de mà d'obra a bon preu, que de moment qui sap si farà la competència a l'autòctona, però a la llarga ens enriquirà els censos. En el futur, hi ha la possibilitat que els sociòlegs, els historiadors i els assagistes puguin ampliar el mosaic de les seves classificacions: a més dels catalans-catalans, els altres catalans i els simples ciutadans de Catalunya, hi podran posar els catalans olímpics. Què més volem? Les onades històriques motivades per l'Exposició de 1929 i les obres del metro de Barcelona poden ésser objecte de rebaixes comparatives, i això, en uns moments en els quals es tractarà de superar marques, és engrescador per mica de bona fe que s'hi posi.

De tota manera, haurem de vigilar que la barreja de símbols no ens confongui. Suposo que a causa de la *Hispanidad* (que s'escaurà en una pertorbadora coincidència de dates) es tornarà a parlar dels Reis Catòlics, uns personatges que al nostre país no gaudeixen pas d'una simpatia desbordant. Però bé ho hauran d'arreglar perquè la cosa lligui. Se m'acut, així de primera intenció, que si els dissenyadors i els publicistes actualitzen la imatge dels dos sobirans, podrien substituir provisionalment el títol de planta que ostenten i dir-ne Reis Olímpics mentre duri la lliça. I en comptes de les corones reials, cofar-los amb les anelles dels Jocs, una cosa que quedaria adequada i emotiva, sense faltar el respecte a ningú, perquè el prestigi internacional de les Olimpíades ho deixaria fora de tota sospita. O no? Si no fos així no tindriem pas motius per a estar tan contents.

A més serà —si ho sabem fer— una ocasió per posar cada cosa al seu lloc. Els catalans podem expressar una certa reconeixença pòstuma als Reis Catòlics (i a donya Isabel en particular) per haver-nos prohibit d'anar a Amèrica. Això darrer, de cara al 500 aniversari del descobriment, és important, perquè ens permet de presentar-nos pràcticament immaculats davant els descendents dels milions d'indis que van passar a millor vida de resultes de la conquesta. Al capdavall, tot suma.